

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil først gerne takke udvalget for dets arbejde. Den drøftelse, der har fundet sted her i aften, har jo ikke drejet sig så meget om lovforslaget, der altså betyder, at revisionsbestemmelsen falder væk, men det har været ordførerne for partierne og dem, der i øvrigt har taget ordet her, magtpåliggende at give udtryk for, at det problem, som vi står i, skulle løses, hvis det var muligt. Men jeg tror, at hr. Poul Dam havde ret, da han sagde, at problemet er så stort, at det nærmest er uoverskueligt. Der er da heller ikke nogen her i folketinget, og vi har ej heller hørt det fra anden side, der har kunnet give os en løsning på de problemer, vi står over for. Derfor har vejen været at træffe foranstaltninger af forskellig art, hvad enten det drejede sig om justitsministerens område, socialministerens område, kulturministerens område, undervisningsministerens område eller mit område, for at prøve at finde midler og veje, som kunne afbøde det, vi er kommet ind i, og også prøve på at træffe sådanne foranstaltninger og give sådanne muligheder for børn og unge, at de ikke kom ind i det frygtelige problem, som hedder narkotikaproblemet.

Det folketingsudvalg, der har arbejdet med dette spørgsmål, har arbejdet intenst, alle medlemmer har været intenst optaget af at prøve på at gøre det så godt som muligt. Jeg forstår godt, at udvalget ønsker at blive siddende efter, at det egentlige udvalgsarbejde nu her ved samlingens slutning er forbi, fordi udvalget gerne vil have flere oplysninger og have så megen viden som muligt. Jeg tror, det er af stor betydning, at en gruppe af folketingets medlemmer på denne måde stadig væk søger den bedst mulige orientering, således at de har mulighed for at følge med i debatten, og således at vi i fællesskab kan handle, når nye muligheder viser sig for at hjælpe de unge — både hjælpe de unge til at undgå, at de kommer ud i problemet, og hjælpe de unge, der er kommet ud i uvanen, i uføret, ud af det igen.

Jeg har ikke mange bemærkninger til de enkelte ordførere, men takker altså for den tilslutning, som forslaget har fået. Den eneste, der ikke har givet tilslutning til ophævelse af revisionsbestemmelsen, er repræsen-

tanten for venstresocialisterne, der gav udtryk for, at man ville undlade at stemme.

I udvalgsbetænkningen opremses en række punkter, hvor udvalget henstiller, at man overvejer at gennemføre nogle foranstaltninger, og jeg kan da sige, at den henstilling om overvejelse af de problemer, som udvalget har stillet op i 6 punkter, vil vi selvfølgelig rette os efter. Jeg har bare en enkelt bemærkning om en af de ting, der er nævnt. Det er punkt 1, hvor der står:

„Der gives apotekerne mulighed for, hvor det i praksis kan lade sig gøre, at få indført overfaldsalarmer direkte til det lokale politi.“

Efter udvalgsbetænkningens afgivelse er der kommet et notat fra justitsministeriet, hvori man siger, at det er ikke det, man tilråder, man tilråder i stedet for dirkefri bokse. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet hele tiden har fulgt de henstillinger, der indtil nu er kommet fra politiet. De foranstaltninger, der er gennemført på apotekerne, er gennemført i samarbejde med og efter henstilling fra politiet, der arbejder specielt med disse spørgsmål. Under udvalgsarbejdet havde folketingsudvalget besøg af en række eksperter; jeg deltog i mødet og fik selv den opfattelse ved denne lejlighed, at det ikke er sikkert, det altid var den bedste mulighed, at man får de såkaldte dirkefri bokse, idet der kunne være visse apoteker, hvor det ville være rimeligt og rigtigt at gå en anden vej. Men er det sådan, at man nu fra politiets side har den opfattelse, at man på apotekerne bør have de dirkefri bokse, ja, så må vi overveje, hvordan vi bedst kan gøre det. Det er klart, at vi som hidtil både fra indenrigsministeriets side og fra sundhedsstyrelsens side er indstillet på at følge de henstillinger, som politiet kommer med, rent praktisk på de enkelte apoteker for at opnå den bedst mulige løsning.

Hr. Poul Dam sagde, at det er både forældre og skole, der svigter. Jeg havde nærmest det indtryk, at hr. Poul Dam gav udtryk for, at det var alle forældre og alle skoler, der svigtede. Jeg tror ikke, denne betragtning er rigtig. Enhver, der har haft forbindelse med forældre, der har børn i den, om jeg så må sige farlige alder, er vist vidende om, at langt den overvejende part, ja, næ-